

KAPITOLA II – HÁDES

Vzbudila ho pronikavá bolest zápěstí. Hlava mu třesla tak, že otevřít oči byl prakticky nemyslitelný úkol, ale přesto se o to se zasténáním pokusil. V hlavě měl totální zmatek. Nedokázal si utřídit myšlenky, nevzpomínal si, jak se sem dostal, a tak se raději soustředil na bolest různých částí těla – na kov zarývající se do sedřené kůže na zápěstích, nehty zaťaté do dlaní, prsty, rozbolavělé od dlouhého svírání pěstí, ve kterých měl správně svírat i Persefonin prsten.

Persefonin prsten. Byl pryč.

V Hádovi začala narůstat panika. Ve svém rozrušení se snažil přervat pouta a konečně otevřel oči, jenom aby zjistil, že je uvězněný v malé tmavé cele. Jak tam tak visel u stropu s tělem obmotaným stejnou těžkou sítí, jako byla ta, pod níž byl lapen na zemi v Minotaurově vězení, uvědomil si, že není sám.

Zíral do temnoty kolem a měl nepříjemný pocit, protože ačkoli veškerou magii v ovzduší poznával jako svou vlastní,

přesto mu přišla nějak vzdálená. Pravděpodobně proto, že i když se ji snažil přivolat k sobě, na jeho volání neodpovídala.

„Vím, že tu jsi,“ řekl Hádes a cítil v ústech nateklý jazyk.

V příštím okamžiku se před ním objevil Theseus a sundal si Přilbici temnoty z hlavy. Položil si ji do ohbí lokte a ušklíbl se.

„Theseus,“ zavrčel Hádes, ale sám slyšel, jak slabě jeho hlas zní. Byl tak unavený a v takové agonii, že nedokázal ani mluvit tak, jak by si přál. Jinak by jeho hlas sršel hněvem.

„Doufám, že bude můj příchod trochu dramatičtější,“ řekl polobůh s lesknoucíma se modrýma očima. Hádes ty akvamarínové oči nenáviděl – tolik se podobaly Poseidonovým. „Ale ty jsi vždycky věděl, jak zkazit každou legraci.“

Hádovi se sevřelo srdce úzkostí, ale usilovně se snažil na sobě navenek nedat nic znát. Nemohl se smířit s tím, že v něm vůbec Theseova přítomnost dokázala takové pocity vyvolat, ale nutně potřeboval zjistit, jak polobůh k jeho přilbě přišel.

„Jak jsi ji získal?“

„Tvá žena mě dovedla přímo k ní,“ řekl Theseus. „Říkal jsem ti, že si ji potřebuju jen půjčit.“

Hádes měl spoustu otázek, ale zeptal se na tu nejdůležitější: „Kde je?“

„Abych se ti přiznal, tak trochu se mi ztratila,“ řekl Theseus nonšalantně, jako by právě nemluvil o osobě, kterou Hádes miloval víc než cokoli na světě.

Hádes trhnul okovy dopředu. Chtěl Theseovi sevřít ruce kolem krku a mačkat tak dlouho, dokud neuslyší pod prsty